

Večno Ovde

Andrej Pangos

Večno Ovde
(prvih pet poglavlja)

Autor: Andrej Pangos
andrejpangos.blog

Prevod Sandra Eterović

Naslov originala:
Eternamente Qua
di Andrea Pangos
Andrea Pangos Editore
2003
ISBN 88-88914-08-0

Roman "Večno Ovde" izdat je u Italiji (2003). Ako ste zainteresovani za izdavanje ovog romana u drugim zemljama, možete da kontaktirate Andreja Pangosa andreapangos@gmail.com

Tematske radionice Andreja Pangosa

Radionice se održavaju u Srbiji i Italiji i putem web-a na srpskom ili italijanskom jeziku.

Oslobađanje od strahova i zaštita od opasnosti

Oslobađanje od besa i svesno praštanje sebi i drugima

Oslobađanje od osećaja krivice

Svesnost, Ljubav i seksualnost

Svesnost, Ljubav i porodica

Realizacija svih Potencijala

Genijalnost i Kreativnost Isceljenje i samoisceljenje

Apsolut i Integralna Svesnost

Za više informacija o radionicama možete mi pisati na andreapangos@gmail.com

I

Večne vibracije Đuzepea Verdija prošle su kroz multidimenzionalni portal Sikstinske Kapele, putovale pedeset i dve minute nepojmljivom brzinom veselo zviždućući između mirijade planeta, zvezda i drugih svetala dimenzije Krugokrugli, da bi se na kraju svog galaktičkog putešestvija uselile u drvo usred jedne bašte na planeti Ovaliji. Tada, jednostavno i samo za trenutak, dah kosmosa zastade. Pirus Paracelsus, drvo slično zemaljskoj jabuci, oplemenjeno izuzetnim vibriranjem poraste i proširi se toliko da njegove grane dodirnuše srebrni krov kućice nekoliko metara dalje. Stablo do malopre žučkasto, poprimi srebrne nijanse. Listovi se obaviše moćnom fosforoscentnom izmaglicom, a zelenkastožučkasti plodovi zasjaše bojom starog zlata.

Saučesnik ovog kosmičkog preokreta, Đuzepe Verdi Beskonacan Majstor harmonije čija Zrela Svest Postojeæi sada i zauvek u bezvremenosti Beskonačne Svesti, iza umnog zastora nastavlja komponovanje božanskih melodija manifestujući se u vibratornom obliku naročito u Vatikanskim Muzejima, posmatra blažen.

Čuju se koraci. Noćni, nesvakidašnji događaji probudili su Delfija. Dešavanja koja će značajno reprogramirati kosmički puls. Vrata kućice u blizini Pirusa se otvaraju. Na pragu se pojavljuje Delfi Stelarni, čudnovato biće prodorno plavih očiju, duge srebrnobeke kose, malo poguren kao pas. Na prvi pogled reklo bi se da liči na haskija, mada mu je telo pokriveno svetloplavom, glatkom kožom. Ne, nije baš kao onaj pas koji vuče sanke jer stoji uspravno na dve noge i iz

njegovog čela izbija zlatnožuti spiralni rog koji žarko sija. Radi se o mladom Argoncu. Privučen veličanstvenošću drveta, veoma izmenjenog od trenutka kada ga je poslednji put video, fasciniran i pomalo zbunjen, Delfi mu se približi koračajući sada uspravno, veoma slično ljudskom biću. Posle nekoliko koraka, zaustavlja se da bi posmatrao nepomično i tiho magični prizor.

“Cogli la prima mela... Cogli la prima mela...”¹ - kao da drvo peva. Pošto su italijanski kantautori mnogo poznati na Ovaliji, Delfi s lakoćom prepoznaje glas Anđela Branduardija.

Simpatični mladi Argonac nalazi se pred velikim iskušenjem. Da li da poslušava ovaj muzički savet ili da... Iskušenje postaje sve jače, zlatni plodovi sve magičniji. Glas odjekuje sve glasnije kao tiho naređenje: “Cogli la prima mela... Cogli la prima mela...” Kao omađijan, glavni akter ove čudesne drame podiže desnu ruku i odlučno ubere Prvi Plod. Na istom mestu odmah izrasta nova jabuka. U sve većem čudu, Delfi je približi ustima i tek što je dotače svojim jakim izbačenim čeljustima, mala sfera se rastopi. Delfija prožme osećaj blaženstva. Rog mu još jače zasija.

“Ljubav!”, usklikne sav blažen. “Tata, mama, dođite! Brzo, brzo! Dogodilo se čudo!”

“Znamo. Znamo.”, jednoglasno odgovoriše Folvo i Ava. Nekoliko trenutaka kasnije već stoje tik do sina. Njihova tela su gotovo prozirna, iz njih izbija svetlost. Telesni su, ali toliko suptilno da izgleda kao da

---

¹ Uberi prvu jabuku... Uberi prvu jabuku...

nemaju ni kožu, ni kosti, ni organe. Umesto spiralnog roga iznad njihovih glava vrti se neka vrsta belo luminescentne ragbi lopte.

Delfijev otac ispruži ruku prema granama, ubere jedan Plod i slično kao malopre, na mestu ubranog začas se pojavi novi. Pošto je Folvo Spiralizovan nije neophodno da okusi ovu naročitu jabuku da bi znao o čemu je reč.

“Jeste, Ljubav! Danas je zaista veliki dan. Očaravajuća igra spiralizacije postaje još interesantnija. Još jedno proročanstvo Maga se obistinilo! Baš na današnji dan, treći septembar po zemaljskom kalendaru, na godišnjicu njegovog rođenja.”, progłosi snažno zagrlivši ženu i sina.

Sada je važno da i ostali Argonci saznaju za ovaj događaj, a za takvo saopštenje nema primernijeg od Folva Stelarnog. On je veoma popularan širom planete Ovalije i nije iznenađujuće da se sve ovo dogodilo baš u njegovoj bašti. Upravo su Folvova istraživanja i učenje o Majki Matrici, nazvanoj takođe i ‘Imaginarna Matrica konstituisanja, usklađivanja i dekonstituisanja iluzije’ [2], suštinski doprineli spiralizaciji t.j. duhovnom sazrevanju Argonaca. Ali pre ovog saopštenja potrebna je još jedna provera. Proročanstvo Maga, neizbrisivo urezano u Matrici, predviđa da će se Drvo Ljubavi lako umnožiti i da će tih stabala na planeti porasti upravo potreban broj. Zato Ava i predloži sinu da iskopa jednu rupu u bašti, što on smesta i učini. Folvo se približi iskopanoj rupi, položi Plod u zemlju i zakopa ga. Prođe minut-dva ispunjen nemim i napregnutim iščekivanjem. Na mestu gde su zakopali plod, zemlja nečujno zadrhta i pred njihovim zadivljenim očima izdžiklja novi produhovljeni Pirus Paracelsus koji se jako brzo

razgrana i rodi predivne nove plodove.

Vest može da se proširi, a pošto većina Argonaca ima razvijenu sposobnost videotelepatskog komuniciranja, Folvu neće biti teško da prenese vest širom planete. Oni koji su razvili videotelepatiju dovoljno je da zatvore oči, požele videotelepatski spoj i ispred njih formira se poseban unutrašnji ekran na kojem se pojavljuju slike praćene odgovarajućim zvukom. Neuporedivo bolje od interneta. Nije potreban ni računar ni telefonski priključak. Jednostavno se zatvore očni kapci, vizualizuje se ekran i surfovanje počinje. I to sve besplatno.

“Aum-Aum-Aum...“. Folvo šalje u etar signal da će uskoro početi saopštenje od najvećeg značaja. Ubrzo će mnogi uspostaviti videotelepatsku komunikaciju sa njim. Oni koji spavaju, primiće ove informacije u vidu sna.

Folvo saceka nekoliko minuta, a onda poče odašiljati poruku:“Voljena braćo,Voljene sestre! Spiralizacija Argonske Kolektivne Matrice stvorila je neophodne uslove za obistinjenje još jednog Magovog Proročanstva. U mojoj bašti izrasla su dva Drveta Ljubavi. Uskoro će njihovi zlatni plodovi biti na raspolaganju čitavoj planeti. Ko bude želeo imaće mogućnost da još kvalitetnije osvešćuje Sveprisutno Beskonačno Blaženstvo.“

Vest se brzo proširi. Na Ovaliji zavlada sveopšte veselje.

Lubav. Ljubav. Ljubav.

II

Vreme, taj veliki majstor privida, lagano kroji neuronske mreže u glavi Atosa Parentija. Kao sve i svi, i Atos u Stvarnosti Jeste Ono što Jeste i nije ono što nije. U njegovom slučaju, naizgled se radi o dvadesetčetvorogodišnjem besposlenom sinu bogatog preduzetnika. Upravo ga gledamo kako se budi. Kao po običaju noć je proveo zureći u ekran računara. Oko pet ujutro, sav iscrpljen, zaspao je na trosedu na kom i sada leži opružen. Njegov um luta, prepun neosvešćenih sadržaja i nekontrolisanih tokova, gotovo u potpunosti gospodareći životom mladića.

Tokom noći Atos se pošteno namučio. Borio se više od osam sati protiv Glo Balnovića i opet se uverio da je ovaj demokratski despot zaista težak, ali i fascinantan suparnik, što je Parentiju već dugo bilo jasno. Glo Balnovićev neuhvatljivi lik i razni delovi Atosovog uma, ljuti su protivnici već nekoliko meseci.

Mnogi misle da je mladom Parentiju život dao sve, ama baš sve. Pa ipak među bezbroj širom otvorenih vrata, Atos je izabrao pakao borbe sa Glo Balnovićem, velikim zagovornikom svetske globalizacije, izuzetnim fabrikantom laži u koje ljudi zaista veruju s obzirom da su duboko ukorenjene u strukture državne mašinerije. Reč je o Predsedniku svetske velesile po imenu Demokratija, za koga se možete opkladiti da dok izgovara fraze o dobrobiti zemlje, gotovo uvek kalkuliše o tome kako da najefikasnije napuni svoje džepove i kako da pojača svoju moć manipulisanja. I pored svega toga on je ubeđen da je najveći dobročinitelj nacije kakvog Demokratija nikada pre nije imala.

Ali nije uvek bilo tako. Tokom jednog kratkog perioda, Glo Balnović nije bio baš potpuno uveren u zavaravanje koje je tako majstorski sprovodio. Bila je to faza njegove moralističke tranzicije. Period u kome se njegova savest grčevito borila za dodatne čestice vazduha na svom putu ka možda neujednačenom ali svakako sigurnom gašenju. Behu to njeni poslednji trzaji. Onda jednog dana, podstaknut potrebom da raščini svaku, a ponajpre sopstvenu sumnju u svoj svetački integritet dobročinitelja, Predsednik započe kampanju edukacije mase plasirajući levo i desno ideje o dobrobiti domovine. Naravno, u svemu tome dao je sebi ulogu spasitelja domovine. I tako ubeđujući druge, uspeo je da uveri i sebe, pri čemu su malecni ostataci njegove nesretne savesti uminuli kao plamičci lišeni kiseonika.

Bilo je to vreme velikih i intenzivnih obećanja čija je sudbina bila da općine ali ne i da budu ispunjena. Naime, Glo Balnović je veoma brzo nakon završetka kampanje zaboravio data obećanja, dokazavši time da je pravi političar. Sofisticirani metod za uspešno dovršenje metamorfoze sopstvene savesti u nešto nalik ledenoj gori usred rashlađene pustinje očaja. Krajnji i definitivni ukop duše Glo Balnović.

Da bi se lakše razumela težina situacije u kojoj se nalaze Atos, Demokratija i celi svet, potrebno je napomenuti da je nekoliko meseci pre velikog odvažnog finalnog skoka u procesu preobražaja svoje savesti, Predsednik priveo kraju vrhunski ekonomski potez, završivši operaciju neostvarivu za običnog smrtnika, ali lako izvodivu za nekog ko ima potrebnu moć. A moć kojom raspolaže Glo Balnović je tolika da se on nimalo

ne štedi u javnom dokazivanju iste, tvrdeći da zapravo želi samo da ostavi utisak na neprijatelje majke domovine. Interesantna je činjenica da se on stalno predstavljao i ocem Demokratije, pa tako ispada da joj je on i otac i sin. Zaista jedan sumnjiv i merkantilistički rodoslov.

Neki kažu da vlast kvari. Verovatno to važi za one koji je nemaju dovoljno. Svakako da to nije slučaj sa Glo Balnovićem, čiji se uticaj na svetska dešavanja pojačava iz dana u dan, što je naročito izraženo posle završetka gore pomenutog posla, kada je sa visine sopstvenog položaja uspeo da sebe stavi u prvi plan prilikom privatizacije Narodne Banke Demokratije, podelivši posao sa još osam ortaka. Đavolski potez čime je značajno pojačao uticaj ovog mešetarskog bratstva koje ćemo zvati Maglovitih 9 ili Sumornih 9 ili Devetorica Sivih ali i drugačije. Pošto, uzdižući se do uloge Boga kao pojma, teže da sa svojim pravilima ujednoliče životne tokove čovečanstva i da na taj način postanu savršeni geometri koji čine krug četvrtastim, takođe bi smo ih mogli zvati i Sistematizatori. Ali nećemo. Da se vratimo na kolosalni poduhvat. Ova ne samo finansijska majstorija ostala je tajna za većinu vernih podanika kao i za ostatak čovečanstva. Majstorija koja predstavlja sigurno jedan od najvećih poslovnih poduhvata u istoriji jer: privatna materijalna ulaganja osnivača gotovo da nisu potrebna; troškovi poslovanja su minimalni u odnosu na dobit; da bi se uvećao već senzacionalno visok profit, dovoljno je štampati svež novac, za kojeg realnog pokrića praktično nema, što nije ni potrebno jer takvo pokriće biva uglavnom nadoknađeno nesvetim trojstvom političke, posredničke i vojne moći. Šlag na

ovom ukusnom kolaču jeste činjenica da i povrhu svih ovih prednosti, mehanizam ove skoro pa savršene finansijske mašinerije nije ni malo komplikovan. Reka mojegnjetvojeg (valuta Demokratije) puštenog u promet od strane Narodne Banke, svojski se izliva u međunarodne finansijske krugove preko banaka i drugih finansijskih institucija, koje su dobrim delom u rukama baš Sumornih 9. Banke čine ovaj virtuelni kapital koliko-toliko stvarnim, prosleđujući ga komitentima u obliku kredita, i to čak uvećavajući njegovu vrednost godišnjom kamatom za 2% do 3% višom od eskontne mere NB, koja u proseku iznosi 3,5% godišnje. Ili ti: kako zaraditi podosta na nešto što iako izgleda kao Bog zna šta, u stvari je ništa.

Kakav dobitak! Svake godine hiljade i hiljade neoporezivih milijardi mojegnjetvojeg. Neoporezivih?! Ma naravno, zašto da ne!? Te cifre su mnogostruko veće od nacionalnog bruto proizvoda većine zemalja. Iznosi su toliki da bi zaista bilo čudno ne zapitati se: Šta li neko radi sa tolikim novcem? Zar se niko drugi nije setio da privatizuje Nacionalnu Banku neke druge zemlje? Kolika li je kolosalnost novčanika Maglovitih 9, a naročito Glo Balnovića kome pripada najveći deo profita, kad ostvaruju godišnji profit vredan više od 3% velikog dela monetarnog planetarnog kapitala? Zar nije verovatno da će Sivih 9, ma koliko bili pošteni, tu i tamo pasti u iskušenje štancovanja nekoliko kontejnera novca koji ne bivaju nigde zvanično evidentirani? I ko bi ih mogao sprečiti u tome?

Crni oblaci beznađa obgrljuju mladića opruženog na trosedu u dnevnoj sobi. Očajan je nad sudbinom. Situacija mu izgleda smrtno ozbiljna. Kao da nema

izlaza iz ovog začaranog kruga legalizovanog lopovluka. Banda predvođena Predsednikom, deluje nepobedivo. Izgleda da je Atosu suđeno da pogne glavu. Definitivno. Ali...

Va pensiero sull'ale dorate
va ti posa sui clivi sui colli
ove olezzano tepide e molli
l'aure dolci del suolo natal!
Del Giordano le rive saluta,
di Sionne le torri atterrate.²

...odjednom se atmosfera u stanu radikalno izmeni. Utočište mladog borca za svetsku pravdu, ispuniše tonovi Nabuka. Zvuk je toliko čist i tako stvaran da za trenutak, ali samo za toliko, Atos pomisli da se nalazi usred pravog pozorišta. Šta je ovo? Novi HI-FI suseda?, upita se potpuno u čudu. Ne, nemoguće! Ma sigurno sanjam!, reče sebi trljajući svoje neispavane oči uprte u plafon i pitajući se: Tako stvaran san? U međuvremenu, visoko iznad Atosove glave odvijao se još čudesniji spektakl. Scenografiju, podržanu imponantnim notama Verdijeve opere, obogaćuje novi scenski preokret.

Tik do plafona lebdi velika srebrna koverta. Mladić ponovo protrlja oči, još odlučnije nego malore, ali se malo šta promeni. Koverta je još tamo. Igra prateći ritam orkestra. Atosovim umom zavlada panika. Nadam se da je ovo san, pa nisam valjda poludeo! Ne daj Bože!

---

² Deo arije iz Nabuka, opere Đuzepe Verdija.

Parenti ustade, ljuto pogleda prema monitoru, glavnom osumnjičenom, proklinjućiga: Ti si kriv ako sam poludeo! Operski zvuk polako utihnu sve dok potpuno ne nestade. Sada Atos može sasvim jasno čuti nepoznati glas: “Lako je okrivljivati druge!” Okrete se prema televizoru, ne bi li proverio da li je grdnja došla iz TV zvučnika. Ali... TV je ugašen. Prozori zatvoreni. Spoljašnja buka ne prodire u stan. I HI-FI je isključen. Računar, takođe. U okolini nema drugih aktivnih zvučnih izvorišta ili barem mladi Parenti za njih ne zna. Atmosfera je blago rečeno, magična.

“Presveta Bogorodice! Šta je sad ovo?”, uzviknu Atos bez dovoljno vremena za razmišljanje. Srebrna koverta strmoglavo se obruši na mladićev nos, pogodivšiga bez ikakve gracioznosti. “Jao!”, uzviknu. “Ovo je suviše bolno za jedan običan san. Ja haluciniram!”

“Eh da, neprekidno!”, prokomentariša tajanstveni glas.

Atos uznemiren trlja lice, pipa uši, ruke, stomak, noge, celo telo. Sve izgleda zaista stvarno, veoma konkretno i opipljivo. I koverta koju sada čvrsto drži u ruci, uspešno prolazi ispit opipljivosti. Izgleda zaista stvarna, kao prsti, kao kauč.

“Ovo nije varka! Ja ne sanjam! Ovo se sve stvarno događa! Možda ludim ili sam već poludeo?!”

“Obrisi imaginacije mogu izgledati bezgranični, zamišljanje nezamislivog predstavlja granice uma!”, potvrdi misteriozni glas, uvećavajući tako umnu pometnju mladića koji u nameri da se zvučno izoluje, pokri uši rukama. Ali glas je još uvek tu, kao da dolazi iz Atosove glave. “Haluciniranje je svakodnevica

čovečanstva. A ti, pogledaj se, a naročito vidi sebe. Dogodi ti se malo neobičnija, malo sofisticiranija halucinacija i ti odmah haluciniraš ludilo.”

“Haluciniram ludilo?”

“Naravno, kao i sve ostalo, uostalom.”

U nadi da će povratiti zdrav razum, mladi Parenti promeškolji se opružen na dvosedu, a zatim položi kovertu na grudi. “Čini mi se, čini mi se ...”, reče i pre nego što završi rečenicu, umeša se glas: “Sve se samo čini, ali ti to uopšte ne primećuješ.”

Stimulisana ovom izjavom, koverta poče da se vrti i vinu se u vazduh.

KO SI TI?

...je pitanje koje se pojavi na ovom misterioznom predmetu, ispisano kockastim slovima tamnoplave boje:

“A ti?”, refleksno odvrati upitani.

Pošiljalac: DELFI   STELARNI,   ARGONAC
[planeta Ovalija]

Primalac: ATOS   PARENTI,   HALUCINIRANI
[planeta Zemlja]

JOŠ ĆEMO SE SRESTI.

BIĆE TO MEĐUGALAKTIČKA ZABAVA.

Atos pročita poruku i koverta nestade.
Dematerijalizovala se, kao da nije nikad ni bila tu.
Na svu sreću, to je bio samo san. Žestoko sam se bio
uplašio!

Međutim, na prozivci nedostaje jedan vremenski
kadar. Mladić se ne seća trenutka buđenja, momenta
kada je otvorio oči.

Od kada sam budan? I da li sam zaista budan?

III

Istorija argonaca počinje 70 godina posle Hristovog rođenja, u trenutku kada je Mag završio stvaranje Prvog Argonca. Danas, manje od dvadeset vekova kasnije, argonci su duhovno veoma napredna civilizacija. Skoro svi sistematski rade na spiralizaciji svoje individualne Matrice, a da bi optimalizovali taj procesa posećuju Centre za Spiralizaciju (CS). Na Ovaliji ih ima devet i u svakom centru postoji Večne Energetske Struktura koje posetiocima omogućavaju vrlo kvalitetnu komunikaciju sa Spiralizovanim Matricama .

Nalazimo se u Pyronu, najvažnijem CS-u na planeti gde se i danas okupio veliki broj Tragaoca Stvarnosti. Izgledaju blaženi. Sigurno su jeli plodove Drveta Ljubavi, ali i atmosfera mesta uradila je svoje. Stigli su iz najudaljenih delova planete veoma svesni važnosti ovog hodočašća. Skup Večnih Energetskih Struktura u Pyronu nazvan 'Okno Beskonačne Mudrosti', iako mnogo veće, liči na svetlosne sfere iznad glava Ave, Folva i ostalih još uvek fizički živih Spiralizovanih argonaca. Na Oknu se neprekidno pojavljuju zapisi, kao slogani na nekom ogromnom displeju. To su citati Spiralizovanih Matrica:

Izdeljena percepcija Onoga što je Jedno
stvara varljiv utisak da je postojanje odnosa stvarno.

Utisak da odnos stvarno postoji
utiče na izdeljenu percepciju Onoga što je Jedno.

Osvešćivanjem te iluzije otkrivaš Jednost,
spoznaješ da više nego oduvek Jesi,
da ćeš više nego zauvek Biti

JEDNO
Iznad Večnosti
Iznad Beskonačnosti.

Vreme neprimetno prolazi i hodočasnici postaju sve ošamućeniji. Usled naglašene komunikacije sa Spiralizovanim Matricama, osećaju snažan pritisak u glavi. Vibracije posetioca pojačano se usklađuju sa Vibracijom Univerzalnog Blaženstva. Tako individualne Matrice prisutnih osvešćuju sve veće segmente Majke Matrice, čiji su i one same nerazdvojni deo i na taj način sve više spoznaju Tri Večna Bića od kojih je ona saèinjena: Beskonačni Genetski Kod, Beskonačno Blaženstvo i Beskonačna Kreacija.

Oni čija je Individualna Matrica “ujednačena” makar na trenutak sa Beskonačnošću Majke Matrice, “doživljavaju stanje” Beskonačnog Blaženstva. “Osećaju” da su Jedno sa Svim. Ali ma koliko bilo to stanje “opojno” ,ono je sigurno neuporedivo sa krajnjom Spiralizacijom. To dobro znaju oni koji prevaziđu, iako samo na trenutak, Beskonačno Blaženstvo i “dožive” iskrice Spiralizacije. Oni mogu u velikoj meri shvatiti smisao stihova Spiralizovanog pesnika Parija, koji se upravo pojavljuju na Oku:

Osećaj Beskonačnog Blaženstva,
gostoljubiva oaza za žedne Ljubavi,
duboka je zamka na Putu.

Ko do Stvarnosti želi da Stigne,
pustinju neznanja mora da prevali,
oazu Ljubavi iza sebe da ostavi.

Upravo povećana mogućnost da se “dožive” iskrice Spiralizacije, predstavlja najveću prednost posete jednom od Centara za Spiralizaciju. To su trenuci u kojima mnogi stižu najvažnije iskustvo na Putu ka Spiralizaciji: svesno razlikovanje Stvarnosti od onoga što Stvarnost nije. Onome ko to “doživi” sve se menja I život zadobija sasvim drugi značaj. Kada se je jedanput gledalo i videlo “iza zastora iluzije”, shvata se da jedino “Znanje” koje zaista vredi jeste Znanje o Sebi.

Iz JEDNOG proizlazi Nula:
svaki san je osuđen da se rasprši u ništa:
trčeći za praznim veruje se da je puno:
vrednujući lažno ono izgleda istinito:
zašto činiti nešto kada se sve postiže ne čineći ništa?

Tako jednom reče Dango, jedan od prvih Spiralizovanih argonaca, poznat i po tome što se Spiralizovao u trenutku smrti, usmeravajući tokove svoga uma prema Stvarnosti.

Spiralni rogovi prisutnih blistaju, znak da se njihove Matrice spiralizuju. Neki hodočasnici toliko su blaženi da predu kao mačke. Čudno ponašanje za bića koja toliko podsećaju na haskije.

Promenom Svega
Sve ostaje Ništa.
Samo ono što je nastalo iz Ničega može biti Sve.
Ono što nastaje iz nečega uvek je samo nešto.
Ništa ne vredi toliko koliko Ništa.
Ništa je Sve.
Sve je Ništa.

Sve je Centar Svega.
Sve je Sve.
Sve je u Centru Svega.
Sve je u Svemu.
Eto Svega.
Ali samo Stvarnost Jeste.

Mnogima od prisutnih pojavljuju se likovi poneke Spiralizovane Matrice, fenomen kojem većina ne pridaje nekakav poseban značaj. Znaju da se samo radi o sporednoj vizuelnoj manifestaciji koja se javlja prilikom komunikacije sa jednim od Spiralizovanih. Na primer, sada se na Oku pojavila poezija Ramija i mnogi među posetiocima vide lik tog pesnika na svom videotelepatskom ekranu.

Iznad Večnosti,
Jeste Stvarnost.
Zatajena bestelesnošću,
Otkrivena Istinom.

Prisutni svakako znaju da su poruke koje se pojavljuju na Oku samo neznatan deo Znanja koje oni osvešćuju širenjem njihove individualne Matrice u Majku Matricu, odnosno osveščivanjem da je individualna Matrica nerazdvojni deo Majke Matrice. Kvalitet Znanja koje pojedinac osvesti posetom CS-u, zavisi od zrelosti pojedinca, kao i od njegovih interesovanja. Što je njegova individualna Matrica spiralizovanija, to će pojedinac osvestiti više Znanja. Da bi stimulisali takvo osveščivanje mnogi argonci upućuju i molbe za osveščivanje specifičnog Znanja, npr: kako je

nastao i kako će nestati kosmos, kako skuvati najbolje jelo odavde pa sve do tamo treće galaksije, šta uraditi da bi se postalo pravi pravcati argonian-lover i tako dalje... U svakom slučaju jedno od najtraženih Znajna od strane argonaca sigurno jeste kako jednom zauvek prevazići Večnost i Beskonačnost. Hm, nimalo skromni ovi argonci! Imaju i pravo, nego šta!

Neopipljivost Matrice nije dokaz Njenog nepostojanja, još manje je njeno postojanje dokaz njene Stvarnosti.

Takođe podstaknuti porukom koja se tek pojavila na Oku, mnogi su uputili molbu za razvoj i osveščivanje sposobnosti razlikovanja Stvarnosti od obmane, čime se ubrzava spoznavanje iluzornosti prostorno – vremenske dimenzije i svih drugih dimenzija, kao i same Majke Matrice.

Nikakav Put ka Sebi Bog nije zacrtao.
Približavajući se Njemu ti se Ujedinjuješ sa Sobom.
Što si bliži to više ti sam Put Stvaraš.
Svaki Put samo je obmana, plod Zaborava.
Nikada nisi ni otišao, više nego oduvek si stigao.
Samo otvori oči i prestani da sanjaš.
Zauvek.

Međutim, nisu samo posetioci oni koji imaju neposrednu korist od boravka u Centru za Spiralizaciju. Svaki pojedinac svojim prisustvom obogaćuje CS Vibracijama i Energijama, koje su obeležene njegovim individualnim pečatom. Takve energetske strukture, kao i sve ostale koje stvori pojedinac, sazrevaju paralelno sa

spiralizacijom njegove individualne Matrice. Ako se njegova individualna Matrica potpuno Spiralizuje, energetske strukture postaju Večne. U protivnom, ako se njegova individualna Matrice ne spiralizuje potpuno, te energetske strukture stapaju se postepeno sa već postojećim Večnim Energetskim Strukturama.

Energetske strukture posebno su važne za one individualne Matrice koje nisu uspele da se potpuno Spiralizuju tokom fizičkog života pojedinca u kojem su bile «inkarnirane», ali su postigle takav nivo spiralizacije koji im omogućava da nastave taj proces i posle smrti fizičkog tela za koje su bile “povezane”. Takve Matrice nastavljaju da se spiralizuju takođe i komunikacijom sa živim argoncima, pomoću energetskih struktura. Tako se potpuno Spiralizuju mnoge Matrice. I zato argonce od malena uče kako da konstituišu energetske strukture sa svrhom samoprepoznavanja.

Večnost (ne) traje (ni) tren.

Ona jeste sada.

Ovde.

U Tebi.

Za Tebe.

Iz Tebe.

IV

Iako je prošlo već deset dana od fantazmagorične pojave srebrne koverte u Atosovom stanu, vibracije u vezi tog posebnog događaja nisu se mnogo utišale u umu mladića. Često odjekuju podsećajući ga na događaj za koji veruje da je bio samo čudan san. Tako veruje i zato što od onog jako neobičnog burnog podneva nije bio više žrtva ni halucinacija ni psihedeličnih snova. Ili bar tako smatra. I to čvrsto.

Za vreme tih desed dana Atos je imao priliku da se jos dublje uveri u to kolika opasnost preti čovečanstvu, sve više zarobljenom dugim pipcima Glo Balnovića & Zlih Kompanjona. Pomenuti likovi odlično znaju šta činiti da bi se adekvatno oplemenile prednosti koje proističu iz privatizacije Narodne Banke, nepresušnog izvora praktično neprocenljivog kapitala. Između ostalog, Devetorica je imala mnogo puta priliku da empirijski utvrdi da prouzrokoivanjem rata daleko od granica Demokratije, mogu da potamane najmanje pet muva jednim udarcem:

1) Zbog veoma relativnog rizika da se ratni sukob može opasno proširiti do Demokratije, kao i posledične verovatnoće-prilike da bi naoružane snage Demokratije mogle masovno i aktivno učestvovati u pojačavanju - "gašenju" vojnog sukoba, vlada Demokratije usvaja dekret o znatnom povećanju troškova za naoružanje, što je ponekad odlična prilika za puštanje u promet svežeg kapitala od strane privatizovane NB. Svote novca koje se potom pretaču na tekuće račune ministarstva odbrane, a odatle.....

2) Većina tog naoružanja biva ili proizvedena ili

snabdevana, najčešće i jedno i drugo, od strane preduzeća u vlasništvu Sivih 9, što je dodatan profit za njih po ceni nasušnog hleba običnih smrtnika. Obzirom na to da iste firme snabdevaju i vojske drugih zemalja, ispadne sasvim logično da veličina profita Sumornih 9 zavisi i od količine i od žestine ratnih sukoba širom planete. Odnosno: pošto je na međunarodnom nivou vrednost oružja i većine drugih strateških dobara kao i politički uticaj određen u mojemnetvojem, često se vrednost valute puštene u promet od strane Narodne Banke Demokratije pojačava sa uvećanjem destruktivnosti izražene na pozornici ratnih žarišta. Posledično tome:

3) za puštanje u promet novog kapitala od strane NB-e nije potrebno adekvatno uvećanje zlatnih rezervi Demokratije ili neko drugo realno pokriće. Da, reč je o političko-ekonomskom planetarnom pokeru u kome Glo Balnović & Zli Kompanjoni imaju u rukama čak i one karte kojih po pravilu ne bi trebalo da bude. Ali pošto postoje, one omogućavaju Devetorici nesvakidašnje iskustvo blefiranja sa rizikom jednakim nuli.

4) Kada strane u sukobu, nastalom i intrigama Sivih 9, dostignu potreban nivo stradanja i osiromašenja, Devetorica utiču odlučujuće na organizovanju jedne višegodišnje mirovno-humanitarne misije u predelima razorenim ratom. Tako brojne vojne snage "oslobođenja", među kojima često preovlađuju baš trupe Demokratije, imaju mogućnost da se upoznaju sa ambijentima vrlo različitim od onih na koje su navikli. Zahvaljujući i takvim misijama, dobar deo svetske populacije, podstaknut sredstvima javnog informisanja koja su takođe u velikoj meri kontrolisana od strane

Maglovitih 9, ima priliku da doživi Demokratiju kao naciju koja svetu donosi red, pravdu i mir. Činjenica vredna pominjanja: pošto za Sivih 9 važi pravilo “što veći trošak drugih, tim veća naša dobit”, oni sasvim namerno podržavaju svaku nameru koja doprinosi produženju boravka vojnika Demokratije kao i humanitarnog personala na takvim mestima. Ne manje vredna je sledeća činjenica: da bi uspešnije potpomogli realizaciju takvih namera, Devetorica podržava i svaki konkretan pokušaj destabilizacije tog područja, što ponekad čine i finansiranjem terorističkih organizacija.

5) Ma koliko bilo uspešno stradanje stanovništa, događa se da ima mnogo preživelih, ali bez krova nad glavom. U tim slučajevima Sivih 9 koriste priliku za iskazivanje specifične vrste dobročinstva dajući vladama zemalja vojno sravnjenih sa zemljom posebne kredite za rekonstrukciju. Iskreno pišući, kamate takvih kredita često su zaista minimalne, ali s obzirom da su zemlje dužnice često i maksimalno siromašne, takvi dugovi se pretvaraju u neraskidivi političko-finansijsko-moralni ropski lanac, što su Maglovitih 9 unapred dobro isplanirali...

Uspeh realizacije ovakvih scenografija, olakšan je i zahvaljujući sposobnostima članova Bande Devetorice, da stvaraju uljuljkujuće ideje o dobru i zlu u poremećenim umovima stanovništa širom planete. Znajući dobro da je čovek koji se ne plaši - slobodan čovek, a da je osoba koju dobar deo svetskog stanovništva smatra neprijateljem, ustvari potencijalni saučesnik i saradnik u realizaciji njihovih bednih namera, Glo Balnović & Co. zastrašuju javnost đavolima stvorenim baš u te svrhe. Često su to demoni sa kojima

ne retko sklapaju neme ugovore o saradnji. Veštost Sumornih 9 u ovom cenjenom umeću proističe i iz činjenice da su mentalni tokovi nekoliko milijardi ljudi efikasno strumentalizovani tako da doživljavaju kao crno belu, predivnu dugu života. Dakle, Devetorici koja raspolaže neophodnim sredstvima, nije mnogo teško uveriti takve umove da postoje osobe koje su toliko blizu Božanskoj volji da mogu bestidno da koriste sva sredstva u borbi za iskorenjenje “zla”. Važno je dobro zaplašiti ljude. Što su više u strahu toliko ih je lakše manipulirati.

Tako okvirno razmišlja i sebe muči Atos. Bliži se zora. Atosov pogled zarobljen je monitorom računara. Želja da sazna još više šta se događa na pozornici svetske zavere, veća je od umora. Za sada. Prođe još sat vremena i evo, najzad njegova upornost biva nagrađena. Stigao je e-mail od Silicija, njegovog vernog pomoćnika u borbi protiv svetskih moćnika:

“Zatvoriti oči”- tražena mast za bolove uzrokovane buđenjem. Jednostavnije je namazati se da oči ne bi više videle nego prihvatiti izazov da se vidi Istina.

Bezbolna brzina povratka snu hranjenom iluzijom lažnog življenja: prihvatljivija je, sigurno manje bolna od priznanja da se je godinama živelo u mraku.

Pa ipak produžena patnja nije neophodna onome ko je spreman odmah da plati cenu oslobađanja: Istinu o sebi i o Sebi, priznanjem, a naročito samom sebi, da se je predugo verovalo sopstvenim obmanama i da se je lagalo sebi i drugima, i to ne samo iz neznanja.

Ma šta se to dogodilo sa Silicijom? Do juče mi je slao precizne i opširne informacije u vezi planova

Sumornih 9. A sada ovo... Šta u stvari znači ova poruka? Neki novi način šifrovane komunikacije?, pita se Atos, a iznenadjenjima nema kraja...

...ispod divana poče da se rasprostire žarko, fluorescentno svetlo. Ona je opet tu! Fantazmagorična srebrna koverta ponovo je stupila na scenu. Autoritativno prilazi Atosu kao prava primadona, i već je ispred razrogačenih očiju zbunjenog posmatrača. Savršeno pleše u ritmu sambe bez ikakve muzičke pratnje. Nekoliko puta okrzava već poznatog znanca, Atosov nos, da bi se samo nekoliko sekundi kasnije smestila u okvir monitora, postavši i sama elektronski displej na kom se pojavljuje sledeći tekst:

ZDRAVO ATOSE,
VIDIM DA NISI BAŠ NAPREDOVAO NA TVOM
ZADATKU!

“Upravo tako,nisam uopšte napredovao. Glo Balnović & Društvance prosto su nepobedivi!”, iskreno kao dete odgovori Atos i sam začuđen što upućuje reči monitoru ispred sebe.

MA, PUSTI TI NJIH.
ZAŠTO ŽIVIŠ NJIHOV ŽIVOT UMEMSTO DA UŽIVAŠ
U TVOM?
BORBA SA NJIMA NIJE NIŠTA DRUGO
DO MALO DRUGAČIJE MENTALNO ONANISANJE.
IGRAJUĆI NJIHOVU IGRU
GUBIŠ IZ VIDA SEBE.

NE PRIČAM TI O SUMORNIH 9,
VEĆ O TVOM ISTINSKOM ZADATKU.

“O mom istinskom zadatku? Šta je u pitanju?”

VEČNOST, NARAVNO!

“Večnost?”

DA, BAŠ VEČNOST.
USTVARI
MNOGO VIŠE
OD SAME VEČNOSTI!

“Delfi, jesi li to ti?”

DA, JA JESAM.

U Atosu i okolini zavlada takva tišina da je mogao čuti lupanje svog uzburkanog srca. Netremice zuri u ekran. Oseća da će se na njemu pojaviti nešto veoma važno. I u pravu je. Posle jedno desetak snažnih otkucaja njegovog srca, na ekranu počinju da se ispisuju nove reči:

MA KO VAS TERA DA TO RADITE?

Nemali broj takozvanih civilizovanih stanovnika Zemlje, periodično upražnjava posebnu delatnost koja po pravilu zahteva ugrožavanje velikog broja života. Ovaj za čoveka već karakterističan način korišćenja

slobodnog izbora, sastoji se u oružanom sukobu ljudskih jedinki različito programiranih umova i slično naoružanih tela...

Šta je sad ovo? Da li ja to sanjam? Ako da, onda to zaista maštovito činim, razmišlja Parenti. Ali... Ako nije san? Šta ako je ludilo?! Atos se obrati ekranu u nadi da će tamo naći odgovore koje ne uspeva sebi da da. Medjutim, vremena za dublja razmatranja nema. Ekran biva brzo ispunjen novim redovima:

..Nedavno u jednom od mnogobrojnih sukoba, koji karakterišu smrt u suviše velikom broju regija planete, duže vreme borile su se tri strane. Svaka od njih bila je podeljena u više podstrana, slično različitim stavova. Zanimljivo je da su za sve vreme sukoba, upravo uloge biti prijateljska ili neprijateljska strana veoma često menjale samog glumca. Ljudi koji su bili navedeni da veruju da predstavljaju istu zastavu, iste ideale i vrednosti, i "istog Boga", u određenom trenutku postajali su saveznici malopredašnjih protivnika. Aritmija ove gungule zavisila je u mnogo čemu i od jutarnjeg raspoloženja poglavara sukobljenih strana. Ironija sudbine je da borci, čiji je kontinuitet životnog daha u dobrom delu zavisio od ovih ni malo delirantnih glavonja, nisu u mnogim slučajevima imali mogućnosti da ustanu posle spavanja. A to naročito iz dva razloga. Prvo: mnoge od individua aktivno angažovanih u pružanju opozicije sopstvenim opozitorima, retko su imale privilegiju da se odmaraju u horizontalnom položaju, i drugo: iz ležećeg položaja nisu mogli da ustanu teško ranjeni, osakaćeni, paralizovani i naravno mrtvi...

Atos izgleda veoma zadovoljan, mada s naporom čita brzu smenu redova na ekranu. Ma šta bilo u pitanju, san, stvarnost ili ludilo, naišao je napokon na sličnomišljenika.

...Onda je jednog lepog oblačnog dana stigla vest da je rat završen. Sve tri zaraćene strane objavile su da su pobedile baš one, što je uticalo na to da se toliko površnog nerazumevanja pretvori u još dublje neshvatanje. Kako je moguće da su pobedili baš svi a naročito oni koji su u ovom ratu sve izgubili?!

I zaista, ni vrlo svesnim posmatranjem jasnika čija su se imanja pretvorila u prah i pepeo, nije se mogla uočiti bilo kakva vrsta optimizma. Naprotiv, mnogima od nesrećnika bilo je baš žao što su preživeli. Verovali su da bi kao pokojnici imali barem neku šansu da stignu do Raja. Takva neizvesnost je za mnoge sigurno predstavljala bolju varijantu od sasvim izvesnog paklenog nastavka života. Neki od ovih ljudi koji su pali u Božju nemilost, uložili su reke misli i osećanja pitajući se da li je to što su bili sastavni fizički deo kilometarskih kolona izbeglica, pre svega zaokupljenih preživljavanjem opasnosti koje su se javljale tokom njihovog paklenog bega, bio sam po sebi ispit njihove čistote i nevinosti. Ispit koji ih je učinio više nego spremnim za domovinu bez granica - Raj. Mnoge od ovih lutajućih duša, ali još uvek vezanih za fizičko telo, bivale su opsednute sledećim upornim nesigurnostima: ...pošto smo već prošli kroz pakao, sada se sigurno približavamo Nebeskom Carstvu. Ali prvo mora da se prođe kroz čistilište. Pa pošto smo navikli na plamenove užasa, hoćemo li biti u stanju da nastavimo naš put ili će

nas uspavati blaga klima čistilišta?

Pokušavši da razumeju razloge tolikog drzavnog slavlja, neki od protagonista ove sumanute tragedije počeli su da veruju u čudo sa sledećim karakteristikama: na pobjednički podijum penju se i oni čije su noge izgubile mogućnost obavljanja osnovne funkcije. S obzirom da su državni lideri tvrdili da je Bog na strani naroda kojeg oni predstavljaju, verovanje u takvo čudo nekima se činilo sasvim opravdanim.

Bilo je naravno i drugačijih pokušaja tumačenja ovakvog čudnovatog ponašanja mase. Nekolicina njih pomislila je da se značenje reči "pobjeda" promenilo, te da sada znači "definitivno odvajanje Duše od tela". Praktično je sve upućivalo na to da je još jednom suštinska opasnost igranja smislom reči izabrala odličan paravan u naizgled bezazlenoj i trijumfalnoj igri reči.

U svakom slučaju, naizgled najisplativiji način za samozavaravanje bio je ubediti sebe da se pobjedilo i da se je bilo na strani dobrog. Pored toga ovakva vrsta ubeđenja bila je olakšana time što mrtvaci nisu mogli da ulože žalbe, a invalidima je nedostajala neophodna efikasnost da to uspešno izvedu. Moguće naravučenje: svako je slobodan da veruje u ono što želi i često se veruje baš u ono što se čini da je najisplativije.

Zahvaljujući ovim događajima, danas u školama, u ustanovama gde se uči čitanje, pisanje, računanje, ali i kako pasivno, mehanički i sistematski verovati u laži, đaci imaju priliku da saznaju da Duša mnogih izginulih ljudi preminjuje da bi se pomeranjem državnih granica mnogi državni vrhovnici mogli ponositi uspešnim podizanjem pobjedničkih podijuma. Nažalost, često se događa da se profesori ne trude se mnogo u

objašnjavanju svojim učenicima, da je bila reč o strukturama na čije stepenice ne samo da se nisu mogli popeti ratni invalidi, već su bile funkcionalno prilagođene jedino vrhovnicima. Tipovi koji su obično saznavali o dešavanjima na frontu komotno sedeći u svom kabinetu i to putem ratnih izveštaja zapisanih na belim, krvlju neuprljanim papirima. Na takvim podijumima, glavonje su jedni drugima dodeljivali raznovrsne medalje. Druga strana ovih posebnih medalja jeste bila neuočljiva za javnost, ali dobro poznata bankarima, kojima su ove glavešine poverile svoje tajne račune već prepune novca, često u valuti upravo države neprijatelja.

Međutim, u ovako teškom periodu nije vladala takva nedemokratskost kako bi se moglo zaključiti iz gornjih redova. Naprotiv, da bi se poštovala demokratska načela, informativna blokada o plaću velikog broja majki čiji su sinovi poginuli u ratu, bila je nadoknađena neemitovanjem vesti o neučešću u vojnim akcijama određenog privilegovanog dela građana. Reč je o špekulantskoj verziji patriota koji nisu nikada ni iz daleka čuli slobodan pad bombe i čiji su umovi bili okarakterisani sporadičnošću misli usklađenih sa iskrenom namerom da konkretno učestvuju u procesu pomeranja državnih granica i da se bore za dobrobit domovine koja im je tako draga. Samo na rečima.

Zanimljivo je da su vrhovni politički državnici, odlučujući za izvršavanje vojnih operacija na ekstranacionalnom nivou, bili izabrani i zahvaljajući onima koji će kasnije izginuti na ratnim žarištima. Pažljivije posmatranje tog fenomena, nudi priliku da se uoči činjenica kako su upravo glasači ovlastili vrhovnike

da određuju uslove i trajanje svojih sopstvenih života. Pri tome je potrebno istaknuti da neizlazak određenih grupa ljudi na izbore, nije te iste oslobodio obaveze odlaska na front, tako da su i oni postali delovi ratne mašinerije. Takva metamorfoza bila je najuočljivija u trenucima kada su rezervni delovi (rezervisti) nadomestili delimično ili sasvim ostećene delove ratne mašinerije, ponudivši pažljivom posmatraču mogućnost uvida da u ratno vreme važe slična ekonomska pravila kao u vreme mirnodopskog perioda. Naime, tokom mirnodopskog perioda, carinske dažbine koje se plaćaju da bi roba legalno prelazila granicu, slivaju se na račun državnog budžeta. Uticanje reka krvi, stvorenih razaranjem, u vodenu masu vodene reke (alternativa je postepeno utapanje te ljudsko-organske tečnosti u zemlju), pokazuje kako u oružanim akcijama pomeranja granice, detonacije i pucnjave ne predstavljaju opravdani izgovor već su razlog plaćanja dažbina i carina u vidu odsečenih organa i izgubljenih života, što čini ratnu ekonomiju [5] sličnu mirnodopskoj. Paznja! Činjenica da je ratna ekonomija deo ratne mašinerije navodi u zabludu da je prva posledica druge, dok naprotiv druga biva stvorena upravo kao protokol za optimalno funkcionisanje prve.

Neki tvrde da je učešće u naoružanom sukobu bila obaveza. Ni danas nije malo onih omamljenih opijumom herojstva. U svakom slučaju, kad se već stiglo do ove, ne bi bilo naizmet pitati se u kojoj meri je trojnost «niskog nivoa poznavanja sebe samih, jakih unutrašnjih mehanizama ponašanja i zavisnost od moćnih spoljnih uticaja», uticala na intenzitet proždrljivosti kojom je ratna erupcija progutala toliko

života.

A šta misliti o onima koji tvrde da je prisutnost boraca na ratnim žarištima uticala na gubitak psihološke stabilnosti istih? Tvrđiti da je masovni gubitak psihološke stabilnosti mase, dokaz prethodne psihološke stabilnosti iste, stimuliše postavljanje različitih pitanja: Zašto se mnoštvo psihološki uravnoteženih bića, sukobilo na tako okrutan način sa mnoštvom isto tako psihološki uravnoteženih bića? Kako je moguće da prsti psihološki uravnoteženog oca, koji su do malo pre milovali lice ćerke, sat kasnije povlače okidač čime lišavaju života druge očeve? Koji mentalni sklopovi pokreću oči, koje se pri jutarnjoj svetlosti sreću sa voljenim pogledom majke, a u večernjem mraku traže metu kojoj će oduzeti životni dah? Da, suštinski uvidi kriju se s one strane nesvesnosti koja određuje krivulju života, trag čije doline i vrhovi označavaju promenljivost svega...

Tekst na ekranu nestaje. Koverta na monitoru, takođe.

Hvala Bogu, napokon neko ko razmišlja slično meni. Odlično razume stvari ovaj Delfi!, razmišlja veoma zadovoljan Atos. Bilo bi šteta da je to bio samo san. Ne, to ne može biti san. Dokazaću da koverta zaista postoji.

Isti onaj mladić, koji se do malo pre plašio stvarnog postojanja koverta, već je smislio kako da dokaže da ona zaista postoji.

Jednostavno! Sada se nalazim u istom stanju «budnosti» kao malopre, kada se na monitoru pojavio tekst o ratu... Proveriću da li sanjam ili sam budan...

Uključiću televiziju... Snimiću dnevnik videorekorderom... Zapisaću u posebnu svesku glavne vesti, imena, podatke... Kada se probudim, ako sada sanjam, neće biti ni beleški ni snimka... A ako ih bude, pogledaću snimak i uporediti ga sa beleškama i dnevnim novinama... U budnom stanju? A šta ako sada zaista spavam? Mora da postoji neki efikasniji način da postanem svestan sopstvenog sanjanja, ma koliko ono izgledalo stvarno. Ma da, sad znam. Ne može čovek ostati budan dva-tri dana zaredom, a ne može toliko ni da spava. Svaki dan gledaću dnevnik u 14:00h, na kanalu televizije "Nismo-Baš-Svi-Budale - TVNBSB". U slučaju da odgledam tri-četiri dnevnika u 14:00h uzastopno, datumi će mi biti svedoci, a bez da se ni jednom ne uspavam, to će značiti da sanjam da sam budan i narediću sam sebi da se probudim. Takođe, da bi ova provera budnosti bila efikasnija, telefonom ću pozvati što više poznanika... Svakome ću ispričati neku toliko neverovatnu priču da će je sigurno zapamtiti... Zabeležiću šta sam kome rekao... Onda, ako sada sanjam, kada se budem probudio, valjda ću znati da sam se probudio, ponovo ću ih zvati, pitati šta sam im onda ispričao i uporediti njihove reči sa mojim zapisima... A šta ako se budu podudarali? Zar će to značiti da svi sanjamo isti san? A šta ako budem samo sanjao da sam se probudio? A šta ako samo sanjam da sanjam ili samo sanjam da sam budan? A šta ako samo sanjam da sam zaspao? Zar ne bi bilo jednostavnije da se uštinem? I tu Atos postaje žrtva intenzivne vrtoglavice. Ni sam više ne razume šta je sam sebi ispričao, šta je naumio, da li u svemu tome uopšte ima neke logike. Misli idu na sve strane kao i uvek predhodene emocijama.

Da bi započeo akciju 'provere budnosti', mora da uključi tv. Tako konfuzan nije u stanju ni da nađe daljinac. Na svu sreću, televizor je mnogo obimniji od daljinca, zbog čega odlučuje da cilja na njega. Njegove ruke uspeavaju da ga dosegnu i uključe. E, sad treba naći video kasetu, što je jako komplikovano zbog stanja u kojem se nalazi. Ustvari nemoguće, s obzirom na ono što se u tom trenutku događa. Nešto potpuno neočekivano. Nešto nepomislivo, do sada. Ako su poslednji dani bili teški, a malopredašnji minuti veoma psihedelični i prepuni novosti, budućnost se najavljuje itekako tragična.

TV stanica Samoistina odašilje reportažu o iznenadnoj smrti Hanibala Parentija, poznatog preduzetnika i Atosovog dede. Za unuka koji ne može da veruje svojim očima, koji se uzalud napinje da poveruje u ono što uši čuju, to je velika tragedija. "Dosta mi je ove noćne more!" usklikne. Sada ponovo želi da je sve to što doživljava samo san, zaista samo neka strašna noćna mora. Udar se po licu jako, ali ništa. Novinar Denis Bentivoljo je još tamo, usred ekrana: "Sa žaljenjem potvrđujemo da je Hanibal Parenti, šezdesetogodišnji preduzetnik, jedan od najistaknutijih ljudi u Rimu, takođe i vlasnik naše tv kuće, prelazeći nesmotreno ulicu, pre nekoliko minuta poginuo pregažen policijskim vozilom. Za nekoliko trenutaka prikazaćemo vam snimak nesreće koji su naše kamere spremno zabeležile."

"Ubiše mi dedu"! poče da viče Atos, kleknu ispred TV i udari u njega, jedan, dva, tri puta glavom. Kako je to moguće? Tek tako, odjednom! Bio sam sa njim juče ujutru, a sada... Ne, ne, ne! Nemoguće! Sigurno je u

pitanju neka sofisticirana noćna mora, neki poseban san od kog ne mogu da se otrgnem. Nije moguće da je to stvarnost!

Ali, Denis Bentivoljo nastavlja sa izveštavanjem o iznenadnoj i tragičnoj smrti Atosovog dede.

Atos se strahovito plaši da razmišlja o onome što mu postaje sve jasnije: Ja sam taj koji je budan, a deda onaj koji je krenuo na večni počinak. Ovo je ključni momenat u životu mladića, koji nikada pre nije osetio smrt iz te blizine. Postaje svestan koliko je bio i koliko je još uvek duboko vezan za dedu Hanibala. Rasprave sa njim i različiti lični stavovi zasnivali su se na istinskoj ljubavi, sada razdorenoj bolom.

V

Amelija Parenti teško podnosi činjenicu da je postala udovica pre nego prababa. Očajna je i muči je osećaj krivice. Toliko toga je sakrila od muža Hanibala. Bliži se sahrana, a ona neprestano razmišlja šta sad da učini da bi olakšala sebi grižu savesti.

Ali, eto odjednom, kao što to često i biva, posle sat vremena intenzivno ljutog razmišljanja o tome kako da se iskobelja iz osećaja krivice, u trenu umne praznine dođe joj inspiracija. Ma da, uradiće baš tako. Poslaće iskreno oprostajno pismo mužu. Problem je u tome što je on već obilato prožet onostranim vibratornim tokovima i potrebno je pronaći brz i efikasan način da se pismo uruči njegovoj Duši. Udovica telefonira svešteniku čijoj je parohiji Hanibal poklonio mnoge donacije. On je prvo pažljivo saslušao, a zatim reče: "Molite se za Dušu Hanibala i pustite da Večni Otac odluči šta je najbolje uraditi". Samo to. Amelija ne dobija nikakvo uputstvo koje bi moglo zadovoljiti njenu potrebu za konkretnim, zato odluči da potraži rešenje u zvaničnoj birokratiji. Nepouzdana jeste, ali je svakako opipljivija od molitve, pomisli, uostalom pečat je ipak pečat, potpisana otpremnica je ipak stvarni dokument, razmišlja Amelija. Jaka emocionalna nestabilnost čini da Amelija zaista veruje da je moguće poslati pismo na onaj svet. Jedna jedina dilema: Kome da se obrati za ovakvu uslugu? Pošti? Sudskom veštaku? Opštini? Ili da zahtev uputi direktno Papi, za kojeg kažu da je u zvaničnoj vezi sa Bogom?

Već će ona naći siguran način da Hanibal dobije pismo. Uverena je u to. Ali, pre konkretnog delovanja

mora se psihološki pripremiti. Sve do najsitnijih detalja. Zato vođena i strahom da će prekršiti Božje Zakone, odluči da se obrati drugom svešteniku, poznatom po tome što je u toku sa savremenim potrebama, nekako in. Čak se priča da ima i ljubavnicu. Neki kažu i više nego jednu. Sreća njegova. On pažljivo sasluša Ameliju i bez mnogo razmišljanja uzvрати: “Vremena se menjaju, gospođo, prilagođavanje novim tehnologijama često je neizbežno. Putevi Božji su beskonačni, neka takvi večno ostanu. Zašto ne probate da mu pošaljete jedan mejl?”

Prezadovoljna ovim predlogom, Atosova baka vraća se pripremi sahrane. Samo ona i Bog znaju koliko potrebu oseća da se ispovedi direktno mužu. Ali, vremena nema, makar ne za sada. Približava se trenutak sahrane, a ona ima obaveza preko glave koje većim delom mora sama da obavi. Njeni najbliži u ovom trenutku su daleko. Muž joj je otputovao u večno onostranstvo. Notajo, sin jedinac i Atosov otac, takođe je u inostranstvu. Na svu sreću malo bližem, na krstarenju oko Bahama, u nemogućnosti ili bolje rečeno nevoljan da se vrati na vreme da bi mogao uživo prisustvovati sahrani svoga oca.

I tako u stanju opšte zbunjenosti, udovica odlučuje uz Atosovu podršku da kremira ono što je ostalo od muževljevog tela. Mudar izbor. Bolje je ne kvariti sećanje na čoveka koji je i u poznim godinama zadržao privlačan izgled. Izgled koji se radikalno izmenio tokom nesreće i kasnije. Verovatno bi pokojnik, čovek naviknut da odlučuje, izabrao drugačiju mogućnost od toga da bude po brzom postupku pretvoren u pepeo. Ali, on sada leži nepomičan, bez ikakave šanse da iskaže svoj

autoritet. I udovica nije sasvim sigurna u odluku o spaljivanju. Plaši se posledica tako radikalne i toliko ekspresne metamorfoze fizičkog tela u običnu prašinu, praktično u pepeo bez oblika. Da li će Hanibal tako bez ruku, usta, očiju i mozga moći da primi, pročita i razume njeno oproštajno pismo i da eventualno odgovori?

Međutim, odluka je već pala. Vreme neizbežno prolazi i fizički organizam pokojnika biva toliko kvalitetno spaljen, da je za čuvanje onog što je od njega ostalo dovoljna mala zlatna urna. Pogrebnu ceremoniju, na kojoj učestvuju najviši predstavnici političkog i ekonomskog sveta, verno prati široka paleta negativnih emocija. Tuga, strah, teskoba, jad, zaprepašćenje, potištenost, zgranutost, mržnja, zlopamćenje, žaljenje, zavist, ljubomora, nesigurnost, patnja... Sve su lepo poređane zajedno sa svojim raznim množinama i izvodima. Naslednici, oni pravi i oni potencijalni, u prvim su redovima sa svojim manje-više autentičnim gorkim plačem. Atmosfera je puna očekivanja i nade. Neprijatelji pokojnika zadovoljni su Hanibalovim, po njihovim procenama sigurno nepreuranjenim, nestankom. Neka lica dopuštaju sebi prvi blagi smešak posle dugih godina apstinencije, bolje rečeno facijalne izražajne paralize. Na kraju krajeva ipak se radi o ozbiljnim ljudima.

I kao više nego Uvek, tu je i On, Sveprisutni Očevidac, ovog puta neutralni svedok bezbroj saučešća i rukovanja, nekolicine iskrenih zagrljaja i malobrojnih poljubaca. Sveukupna iskrenost je slabo zastupljena, ali zato je stepen licemerja generalno na zavidnom nivou. Naravno, to su zadnji pozdravi čoveku koji je da bi odbranio čast svoje porodice, često prouzrokovao bol

drugima.

Sveštenik obavlja pogrebne obaveze na uobičajen način. Standardno. Ipak, za njega je to svakodnevna rutina. Jeste da je Parenti darovao mnogo parohiji, ali na kraju krajeva, sada je reč samo o mrtvacu, pored toga upepeljenom. Da li će Amelija nastaviti porodičnu tradiciju dobročiniteljstva? Crkvenom licu bi se isplatilo da pridobije naklonost potencijalne donatorke, ali njegov um odabira drugačiju opciju: Neka je Bog blagoslovi i neka bude Božja Volja! Veoma je komotno smiriti savest oslanjajući se na koncept Božje Volje. I zašto da ne?! To je veoma efikasan i vekovima proveren sistem za kazivanje, činjenje i verovanje bez potrebe da se zaista razume. Između ostalog, već je prošlo skoro dve hiljade godina od kad Poncije Pilat daje svoj primer: pranje ruku je jedan jednostavan, brz i često isplativ način delanja. A pored toga, imitirati druge izgleda sigurno lakše nego biti ono što se jeste.

Ceremonija se približava kraju. Snage Amelije Parenti, takođe. Udovica se onesvesti, pade i na svu sreću pri tome se ne susreće sa pogledima onih koji je okružuju. Nesvestica bi se lako pretvorila u duboku komu. Naime, oči mnogih liče na displej diskontne kase. Umovi nekih od rođaka odmah računaju koliki deo zaostavštine bi im pripao u slučaju da se Amelija zauvek pridruži Hanibalu.

Udovica nepomično leži. Izgleda da nimalo ne primećuje kaos koji je zavladao na groblju. Lice joj je opušteno, skoro blaženo. U ovom stanju, kad su mentalni tokovi u većem delu oslobođeni uticaja čula, na mentalnom ekranu udovice pojavljuje se lik muža. Iz

sna otvorenih očiju, Amelija je prešla u san zatvorenih očiju, iz zamišljanja iluzorne stvarnosti doživljene čulima, sintonizovala se sa talasima jedne nazovimo je unutrašnje vizije.

“Ljubavi, opet zajedno. Konačno sam i ja stigla na onu stranu. Bićemo zauvek zajedno!”, uzvikne iskreno srećna.

“Mi Jesmo više nego Oduvek Jedno!”, reče jedan glas, ne muževljev, a onda se oglasi i on, Hanibal:

“Oh, draga, nisi još stigla do mene. Još ćeš dugo živeti. Ali znaj, ni ja nisam u nekom posebnom onostranstvu. Stanje ovde je drugačije od onoga koje sam očekivao. Znam da sam mrtav, ali nemam utisak da sam otišao ili da sam stigao u neko onostranstvo. Toliko sam darovao Crkvi da bi otišao na Nebo, ali od Raja, ništa.”

“Ali kako znaš da si zaista mrtav?”

“Odlično pitanje, pogotovo kad pomislim da dok sam bio još živ nisam stvarno znao da sam živ. U svakom slučaju, moja sahrana je raspršila svaku najmanju sumnju. Toliko ljudi ožalošćeno. Zbog čega? Meni nije nimalo loše.”

“Nije ti loše?”

“Nimalo.”

“Hvala Bogu. Nego recimi, da li je neko došao da ti pokaže put za Raj?”

“Ne, niko. Verovatno Sv.Petar nije još spremio ključ za moj ulazak. Možda mi je namenio neku posebnu sobu, u slučaju da me prime u Raj...”

“Da nećeš možda da kažeš...”, Amelija nema hrabrosti da dovrši pitanje.

“Da budem iskren, čini mi se da sam baš skrenuo sa

Put a koji vodi u Raj. Po onome što sada shvatam, trebalo bi da dostignemo Raj za vreme života, dole na zemlji. Imam osećaj da je putovanje posle smrti puno neizvesnosti.”

“Ma šta pričaš?”

“O tome sam razmišljao u poslednje vreme. Jednom mrtvi, stvari se vide mnogo drugačije. Sve u svemu, da nisi možda za svaki slučaj ponela sa tobom moj pasoš ili neki drugi dokument? Mogli bi da mi posluže.”

“Ma otkud ti pada na pamet da na tvoju sahranu nosim tvoj pasoš?! Ne, nisam ponela nijedan tvoj dokument, osim možda...”, Amelija malo okleva, “... zahteva za tvoje kremiranje. Ali imam svoju ličnu kartu, mogu da ti budem garant za identifikaciju. Mada mislim da neće biti potrebno, valjda Bog zna ko su mu sinovi!”, izjavi Amelija i dodade podosta zabrinuta: “Da li si sreo nekog đavola? Da li ti je neko pretio da će te odvesti u pakao?”

“Ne. Znaš, mislim da sam u nekoj vrsti čekaonice za prelazak u onostranstvo. Nije uopšte tako loše, ja bih ovde i ostao. Mogu da gledam šta se dešava u gradu ispod mene i šire. Kao na nekom ogromnom ekranu.”

“Da li za nečim žališ; da li si tužan?”

“Ne, jednostavno posmatram šta se dešava ispod mene. Nisam ni tužan ni srećan. Svi vi mi se činite nekako plastični. Iluzorni. Nestvarni. Jedino što mi malo smeta je vaš plač, toliko bespotreban i beskoristan. To me nekako vuče dole, ka zemlji.”

“Ma Hanibale, mi plačemo jer te volimo!”

“Pa onda ako ste me voleli što niste tako plakali dok sam bio živ?”

“Ali gde se nalaziš?”, Amelija odluči da preusmeri nepoželjan tok razgovora.

“Kao da lebdim u vazduhu, kao neka vazдушna lađa. Iz ove perspektive stvari izgledaju potpuno drugačije od onog što sam viđao kada sam gledao sa zemlje. Onda sam verovao da sam u žiži, da sam nezamenljiv. Unosio sam se u dešavanja verujući da tako dobijam na značaju. U stvari sam bio rob sopstvenih opseni, slep za dublje razumevanje smisla života. Zaslepljen maglom onoga što su mi servirali kao način života, model koji sam ja primerno i bez ikakve mudrosti razradio, stvarajući tako lažna opravdanja neophodna za davanje vrednosti onome što sam činio i načinu na koji sam to činio.”

“Znači ipak ti je malo žao nečega.”

“Pa da budem iskren, i jeste. Krivo mi je što nisam ranije otvorio oči. Ah, koliko sam bio zaslepljen! Evo na primer, vidi ovog našeg sveštenika! Verovao sam njegovim pričama o smrti i paklu, darovao parohiji da bi spasio Dušu, a sada vidim da on nema pojma o čemu je govorio, da je samo ponavljao ono što ga je neko naučio. U stvari, on nema nikakvog iskustva ni znanja o onome što sada doživljavam ovde gore. A toliko uvereno je pričao, toliko toga verovao da zna o paklu i Raju, kao da je već milion puta bio tamo.” Hanibal se zamišljen zaustavi, pa onda nastavi: “Čestitaj učesnicima moje sahrane na njihovom čudnom ponašanju. Vrhunski crni humor. Gledaju u urnu, kao da se ja tamo stvarno nalazim.”

„Ma izvini, kako ti to misliš kada ti je mozak postao pepeo?”

“Na kraju krajeva, uvek je pepeo i bio.”

„Zašto tako govoriš?”

“Došlo mi spontano, onako bez razmišljanja. Znaš, od kada sam mrtav praktično nemam misli. Znam stvari istog trenutka, bez razmišljanja.”

„Ima li žena tamo gore?” upita Amelija.

„Ima, ali većim delom su starije i neprivlačne. Više volim da gledam mlade tamo dole. Odavde mogu da vidim i ono što ni najbujnija mašta ne može da zamisli. Šteta što nemam neku kameru. Snimio bih sve, pa bih poneo kasetu sa sobom. Učinio bih nebo zanimljivijim, tamo sigurno nema tako vrelog materijala. Ili, ako odem u pakao, snimcima bih potkupio đavola u zamenu za manje goreći aranžman.”

„Dakle, varaš me!”

„Samo pogledom. Zar ti mene nisi nikad prevarila?”

“Upravo o tome sam htela da popričamo.”

“Već odavno znam za tvoje avanture. Oprostio sam ti. Imao sam i ja ljubavnice.

“Dakle, i ti si mene varao?”

“Najviše samog sebe.”

“To znači da smo sada kvit?”

“Jesmo.”

„Hvala Bogu.”

„Hvala Bogu.”

Udovica oseća ogromno olakašnje. Napokon se ispovedila mužu. Oproštajno pismo neće biti potrebno. Izgleda da je sveštenik koji mi je savetovao da se molim Bogu imao pravo. Molila sam se i Bog mi je organizovao ni manje ni više nego rendez-vous sa Hanibalom. Hvala ti Gospode, hvala. Prošlo je toliko godina od kada sam se poslednji put molila. Baš šteta. Da sam se bila molila

možda bi Hanibal bio još živ... razmišlja tako Amelija, još uvek onesvešćena pri čemu je sustižu i sledeće misli: Možda ja to tumačim subjektivno i bez ikakvih osnova nešto što bi se ionako dogodilo, nezavisno od mojih molitvi? Na kraju krajeva, nisam se ni tako mnogo molila. Bilo kako bilo, sad moram da se vratim sebi.

„Ćao Hanibale, mnogo te volim.“
„Ćao Večna Ljubavi“

Još uvek u nesvestici, Amelija zamišlja da snažno udiše, da zatvara oči da bi ih samo trenutak kasnije otvorila u takozvanom realnom svetu. Sačekuju je učesnici sahrane. Gledaju je zapanjeno. Neki plaču, neki se raduju. Jedni zbog Hanibalove smrti, drugi zbog udovičinog „povratka svesti“ i njenog neuspelog odlaska sa ovog sveta.

„Nemojte plakati, Hanibalu je dobro!“, uzviknu Amelija.

„Jel tako? A ko vam je to rekao?“, pita sveštenik optužujuće.

„Moj muž!“, odlučno uzvratila Parentijeva, a onda shvativši situaciju reče u sebi: Ćuti Amelija, nije još vreme da završiš u ludnici.

I tako, i zbog nepredviđenog intermeca, sveštenik se odluči za nekonvencionalno ubrzanje procedure. Preskače nekoliko rituala, skraćuje govor. Posle manje od petnaest minuta, prividno živi srećnici i nesrećnici mogu da napuste groblje.

I tu se otvara novo poglavlje u gradskom, a i u državnom životu. Mediji, koji su do sada dobrim delom ispoštovali bol rodbine i prijatelja Parentija, odmah

započinju informativni urnebes. Svet ima tako priliku da se поблиže uveri u to šta se zaista dogodilo Atosovom dedi. TV Samoistina, a ubrzo zatim i druge TV stanice prikazuju nove snimke o toj nesreći. Ali, šta su radile televizijske kamere baš na mestu nesreće i to baš kamere Samoistine, tačno u trenutku gaženja vlasnika i predsednika te iste TV kuće? Da li je Hanibal Parenti zaista umro pokošen kolima snaga bezbednosti ili je pobjegao sa nekom mladom ljubavnicom u neki egzotični kraj, daleko od žene? Moguće da je on pripremio čitav ovaj haos samo da bi nestao? Da li se pogibija poznatog preduzetnika zaista desila ili je reč o nekoj vrhunskoj, odlično izrežiranoj drami? Ili je to reklamni trik? Svakako je sumnjivo da je toliki broj kamera TV Samoistine istovremeno i iz toliko različitih uglova vizuelno osvedočio jedan ovako tragičan i sasvim neočekivani događaj. Masa informativnih zavisnika je uzburkana. U velikom su čudu. Šta li se krije iza svega toga?

Večno Ovde
(prvih pet poglavlja)
andrejpangos.blog

Tematske radionice Andreja Pangosa

Radionice se održavaju u Srbiji i Italiji i putem web-a na srpskom ili italijanskom jeziku.

Oslobađanje od strahova i zaštita od opasnosti

Oslobađanje od besa i svesno praštanje sebi i drugima

Oslobađanje od osećaja krivice

Svesnost, Ljubav i seksualnost

Svesnost, Ljubav i porodica

Realizacija svih Potencijala

Genijalnost i Kreativnost Isceljenje i samoisceljenje

Apsolut i Integralna Svesnost

Za više informacija o radionicama možete mi pisati na andreapangos@gmail.com